

podpis provedl, byl k tomu oprávněn čili nic, a rovněž nebylo třeba provádět důkazy o tom, že daň, o kterou tu jde, byla Karlu K. předepsána neprávem, ježto Karel K. nebyl tehdy majitelem kina.

Čís. 16277.

Neuvedl-li žalobce v žalobní žádosti, proti komu má pohledávku, pro kterou odpůrcí žalobou odporuje, jest žalobní žádost neurčitá a jest takovou žalobu zamítnouti konečně, nejen pro tentokráte.

Při řešení otázky neurčitosti žalobní žádosti nelze přihlížeti k důvodům uvedeným v žalobě.

(Rozh. ze dne 3. září 1937, Rv I 1173/36.)

Žalobkyně se odpůrcí žalobou domáhá zjištění, že podle dlužního úpisu ze dne 3. srpna 1934 provedené zastavení nemovitostí, zapsaných ve vložce č. 189 pozemkové knihy kat. území L., ve prospěch pohledávky žalovaného Jana B. 14.000 Kč s příslušenstvím a knihovní vklad práva zástavního ve prospěch dotčené pohledávky na uvedených nemovitostech pod položkou C 10 jest vůči žalobkyni stran její pohledávky 13.543 Kč odporovatelný a neúčinný, že žalovaný Jan B. jest povinen to uznati a pohledávce žalobkyně 13.543 Kč povoliti přednost před svou vlastní pohledávkou 14.000 Kč s příslušenstvím, jinak že se postoupení přednosti stane na základě rozsudku. Soud prvního stálice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody: Podle § 9 odp. ř. jest oprávněn odporovati právnímu jednání věřitel, jehož pohledávka jest vykonatelná, nebyl-li exekucí na jmění dlužníkovu uspokojen, nebo lze-li předpokládati, že by úplného uspokojení nedošel. Jest tedy prvním předpokladem žaloby na neúčinnost právního jednání vykonatelnost pohledávky a jest věcí žalobcovou, aby takovou vykonatelnost tvrdil a exekučním titulem doložil. Žalobkyně však v souzeném případě vůbec netvrdila, že její pohledávka jest vykonatelná, žádného exekučního titulu se ani nedovolávala, nýbrž v žalobě uvedla toliko, že v roce 1932 žádala dlužníky, t. j. manžely B-ovy, aby jí pohledávku hypotekárně zajistili, a když pak byla slyšena jako strana, potvrdila, že jmenované dlužníky upomínala, aby jí peníze splatili nebo zajistili. Schází zde tudíž náležitost §§ 1 a 9 odp. ř., a již proto není žalobní žádost odůvodněna. Konečně schází žalobě resp. žalobní žádosti určitost požadovaná § 226 c. ř. s., a když prvý soud řídě se textem žalobního petitu, ponechal k tomu neurčitost i ve výroku rozsudečném, pochybil i v té příčině. Žalobkyně sama neoznačila v žalobním petitu přesně pohledávku, pro kterou má býti neúčinnost prohlášena a přednost povolena, spokojivši se pouhým číselným určením, aniž vytkla, proti komu jí pohledávka ta přísluší. Prvý soud převzal formulaci petitu do rozsudečného výroku, a je proto také jeho výrok neurčitý a exekučně neproveditelný. Odvolací důvod nesprávného právního po-

souzení jest tudíž oprávněn a bylo žalobu s jejím petitem, jak shora jest vylíčen a ve výroku rozsudečném prvního soudu vytčen, zamítnouti. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Exekučním titulem jest jen rozsudkový výrok, který nabývá právní moci, takže to, co není v něm uvedeno, není exekučním titulem, a proto odvolací soud při řešení otázky, zda žalobní žádost jest neurčitá, právem nepřihlížel k důvodům uvedeným v žalobě. Ze žalobního žádání však nevysvítá, proti komu má žalobkyně pohledávku 13.543 Kč s příslušenstvím, a odvolací soud proto nepochybil s hlediska právního posouzení, jestliže již pro tuto neurčitost žalobního žádání žalobu zamítl zcela a ne pro tentokráte.

Čís. 16278.

Nedopouští-li stavební stav domu, aby se domovníkovi dostalo bytu o dvou místnostech ve smyslu § 8 zák. č. 82/1920 Sb. z. a n., nýbrž toliko bytu o jedné místnosti vyhovujícího jinak dotčenému zákonnému předpisu, avšak domovník se do něho nenastěhoval a najal od majitele domu byt rozsáhlejší a hodnotnější, zavázav se platiti rozdíl mezi nájemní hodnotou najatého bytu a bytu původně mu nabízeného (domovníckého), nepříčí se takováto úmluva § 15 řeč. zák.

(Rozh. ze dne 3. září 1937, Rv I 1308/36.)

Srv. rozh. č. 15410, 13381, 11667 Sb. n. s.

Žalovaný byl ustanoven domovníkem v domě č. p. 1220 v P. a byl mu nabízen služební (domovnícký) byt v přízemí, skládající se jen z jedné místnosti. Žalovaný se však do něho pro osobní a rodinné důvody nenastěhoval, nýbrž užíval bytu v prvním poschodí, skládajícího se z jednoho pokoje a kuchyně, zavázav se, že zaplatí za tento byt rozdíl mezi nájemní hodnotou dotčeného bytu v prvním poschodí a původně mu nabízeného bytu v přízemí. Tvrdě, že žalovaný zastával služby domovníka pouze do 1. října 1933, do kteréžto doby nájemné z bytu v prvním patře řádně platil, a že po té již domovníckých úkonů nekonal, avšak v domě až do 31. prosince 1933 bydlil, domáhá se žalující majitel domu na žalovaném zaplacení 1.125 Kč s přísl. Soud prvního stolu uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu, aby o odvolání žalovaného dále jednal a znova rozhodl.

D ů v o d y:

Zákon č. 82/1920 Sb. z. a n. vyhrazuje a zajišťuje domovníkovi t. zv. domovnícký byt k řádnému užívání způsobilý, pokud možno o dvou místnostech (pokoje a kuchyně), vyhovující stavebnímu řádu i zdravotním nařízením. Nejvyšší soud odůvodnil ve svém rozhodnutí č. 15410 Sb. n. s., k němuž se pro stručnost odkazuje, zásadu, že rozsah výrazu »pokud možno o dvou místnostech« není v zá-